

III

Τώρα τὸν πόθο μου θά κλείσω
σὲ μιᾶς βρυσούλας τὸ ρυθμό,
τὶς πίκρες νὰ σοῦ τραγουδήσω
μὲ δίχως τέλος κι ἀριθμό.

Καί τ' ἀγριολούλουδα θά μάσω
στὴν ἀκρινὴ βουνοπλαγιὰ
τ' ἀγνὸ στεφάνι νὰ κρεμόσω
γιὰ τὴ χλωμὴ μας Παναγιὰ.

Καί στὸ ξωκλήσι, ποὺ δὲ μοταίνει
παρὰ ὁ βοριάς νὰ κοιμηθῇ,
ἀργὰ τὸ κλάμα θά σημαίνει
κι ὁ πόνος θά λειτουργηθῇ.

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ω ΝΑ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ὡ νὰ ὁ Διόνυσος, εὐὲν εὐὲν οἱ Θυρσοφόροι.
Ὡ μὲ κισσοὺς ἄς πλέξουμε στεφάνια, ὦ κόρη, ὦ κόρη,
Κι ἄς τρέχουμε ἀλλαλάζοντας μὲς στὴ βαθειὰ κοιλάδα.
Ἐνας Θεὸς ἐγὼ καὶ σὺ μιὰ Θουίδα, μιὰ μαινάδα.

Εὐὲν τραγούδια, εὐὲν χοροί, εὐὲν ἡ λήθη, ἡ λήθη.
... Κι ὥς τρέχουμε ἀλλαλάζοντας μῆς ἀκλουθοῦν τὰ πλήθη.
Κι ὥς παῦ' ἔτσι οἷς φτέρνες μας συντρίβουμε ἀπὸ κάτου
Τὸ κράτος ποὺ χασκοτηράει τοῦ τρομεροῦ θανάτου.

Ω ΕΓΩ Η ΧΟΡΕΥΤΡΑ

Ὡ ἐγὼ ἡ χορεύτρα ἡ λιγερή, ἡ πανώρια, ἡ κελαδίστρα.
Χτύπα τὸ ντέφι ἀτσιγγανε καθὼς βιβάω τὰ σεῖστρα.
Ἐτσι σειστά, τρικυμιστά, λίγα κορμὶ μου χίμω
Τί μὲ κοιτᾶτε ; σὰς θωράω στὰ πόδια μου σὰν ἄμμο.

Κέντα, ὦ χαρά, καὶ φλόγιζέ μου ἐπὶ τρελὰ τὰ φρένα.
Οἱ νιοὶ νὰ λυώνουνε καθὼς πετάω τρικυμισμένα,

Οἱ νιοὶ νὰ σφάζονται καθὼς γλυκοβαράω τὰ σεῖστρα
Ἐγὼ ἡ γυναῖκα ἡ γύφτισσα, ἡ τοιγγάνα, ἡ ξεμναλιστρα.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Ὁ Ὑμέναιός μου, ὦ τί χαρά μου, ὦ τί χαρὰ τρελή !
Ἐμπρὸς κόρνα, ἄρπες, φλάουτα, ταμπούρα βροντερά
Κι ἀηδόνι ἐσὺ μὲς στὰ βιολιά ξεχωριστὸ βιολί
Παίζοντας σμίγε μὲ τὴ γῆς τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά !

Στὸ πρῶτο πύρινο φιλι ἄς σμίξουμε, ὦ καλή,
Νὰ τὰ ταμπούρα ὅλα βαροῦν, βαροῦν τὰ βροντερά
Κ' ἔτσι ἄς σμῖξουμε ὦ καλή, καθὼς τὸ θεῖο βιολί
Παίζοντας σμίγει μὲ τὴ γῆς τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά.

Ι Τ Σ Α !

Ἴτσα ποῦ νᾶσαι ἀγάπη μου, ποῦ νᾶσαι ὠϊμένα, ὠϊμένα.
Ἴτσα, μονάχα μιὰ στιγμούλα γύρισ' ἀπ' τὰ ξένα,
Ἴτσι μονάχα μιὰ στιγμή κ' ὕστερα φύγε πάλι
Κ' ὕστερα φύγε, κι ἄλλη πιά φορὰ μὴν ἔρχεσαι ἄλλη.

Μὰ γρηγόρα σὰν τὸ πτυλάκι σχίσε τὸν αἰθέρα
Κι ὅπου καὶ νᾶσαι πρόφτασε προτοῦ βραδιάσει ἡ μέρα.
Ὅπου καὶ νᾶσαι, ὅπου καὶ νᾶσαι ἄχ' ἔλα πρὶν νυχτώσει
Γιατὶ γιὰ μένα ἀγάπη μου πιά δὲ θὰ ξεμερώσει.

ΙΩΣΗΦ ΓΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΛΕ ΝΑ ΠΙΩ !

Βάλε νὰ πιῶ !
Δὲ βλέπεις ξένη πῶς διψῶ ;
Τί νὰ μοῦ κάνει εἰς τὸ κατοστάρι :
Ὁ Διάβολος σοῦ λέω νὰ μὲ πάρει
ὀλόκληρο βαρέλι ἂν δὲ ρουφήξω !
... Τί ψευτοκαμωμένο ἀνθρώπακι ...
Θᾶσαι ἀπὸ τῆζάκι ὥς φαίνεται μεγάλο !
Χλωμός, λιανός, μὲ τόσο ἕνα χερτάκι . .
Καὶ τί λαιμός ! μπορούσα νὰ σὲ πνίξω